

JAN KUČERA

Jan Kučera

TAJNÝ DENÍK RUSKÉHO LEGIONÁŘE

COPYRIGHT

Autor: Jan Kučera

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-358-9 (ePub)

978-80-7512-359-6 (mobipocket)

978-80-7512-360-2 (pdf)

MOTTO:

Moje slova možná nebudou nikdy ve velkém čtena a určitě budou jednou zapomenuta. Přesto, nebo právě proto, je věnuji svým milovaným dcerám: Kačence, Jarušce a Aničce!

ÚVOD

Nikdy nepíši na téma, které mne nepřitahuje či neláká, z mnoha dobrých důvodů. Už několik let přemýšlím nad tématem: „Mládí a lásky mého tatínka“! Ano, zemřel, když mi byly čtyři roky, a sám mi o sobě nestačil nic vyprávět. Celý život se snažím posbírat střípky informací o jeho mládí a životě - od maminky, jeho sestry Ludmily, strýce Vladimíra, jeho druhé manželky paní Antonie a nakonec i z vojenských a civilních archivů a různých rodinných písemností. Poté jsem vše sepsal pod názvem: „Tajný deník ruského legionáře“, Jan Kučera.

Jen mne trochu zarazil názor jedné z mých dcer, která prohlásila, že pokud to nebudou sepsaná samá ověřená fakta z jeho života, nebude to snad ani číst! Proč? Protože bych mohl slepá místa v jeho životě vyplnit svou fantazií, a tím by utrpěla autentičnost práce?!

No a co, mne neodradila, naopak, moc jí děkuji, protože jsem tento poslední impuls potřeboval, abych se do této detektivní činnosti pustil! Tolik práce a tolik času jsem věnoval získání všech těžko dostupných informací z jeho života, že by mi bylo líto je v čase zase pohřbít jen proto, že 60 let po jeho úmrtí už není nikdo, kdo by mou mozaiku o jeho životě ještě mohl doplnit.

Knihu píši na památku šedesátého výročí jeho úmrtí, jak nejlépe to dokáži. Byl bych rád, aby moje děti a vnoučata nezapomněly, a možná byly dokonce i hrdé tak jako já na pradědečka Kučeru, který před sto lety bojoval za naši

samostatnost a vznik naší svobodné Československé republiky. Zúčastnil se krom jiného i slavné bitvy U Zborova a bojů o Slovensko!

Ale hlavně bych chtěl všem ukázat obyčejného člověka v době, kdy se z hochy formoval v muže, se všemi jeho klady i zápory, který snil, miloval a třeba dělal i chyby. Tátu, který mi celý život tak moc chyběl.

Během pěti let, od roku 1915 do roku 1920, sloužil můj tatínek, Jan KUČERA nar. 1896, ve třech různých uniformách tří různých armád tří různých států! (Ruska, čs. legií a čs. armády). Nevím, jestli je to náhoda, ale i já jsem ve svém životě vystřídal tři různé uniformy!

KAPITOLA 1. - „BENJAMÍNEK“ VLADIMÍR

Pojďme spolu otevřít „Tajný deník ruského legionáře,“ mého otce, který psal svým životem a svými skutky. Vkládal do něj svá největší tajemství, touhy a lásky v době, kdy se z chlapce stával dospělým mužem.

Přeneste se se mnou o sto let zpět v čase, do krásného letního dne roku 1910, na část Ukrajiny, která se od nepaměti nazývala Volyň.

S vědomím ruského cara Alexandra II., zejména po zrušení nevolnictví v Rusku po roce 1861, se Češi začali stěhovat do volyňské gubernie na západní Ukrajině za levnou a kvalitní půdou pod heslem „za chalupu grunt“! Za 1000 zl. bylo v Čechách 5 korců půdy, ale na Volyni bylo za 500 zl. 60 korců kvalitní černé půdy a 500 zl. zbylo na stavbu domu a roční obživu. V r.1868 přišlo prvních 135 rodin a za rok dalších 449 rodin, až se počet ustálil asi na 30 tisících duší.

Po cestě se loudali ze školy dva chlapci, z nichž ten starší se jmenoval Ioann Josefovič Kučera, zkráceně Váněčka Kučerů. Pojďme s ním prožít ty nejkrásnější i nejsmutnější chvíle jeho mládí a dospívání v muže!

Ano, je to tak, byl se mnou „benjamínek“ naší rodiny, to znamená nejmladší ze sourozenců, a dost jsem tím trpěl, že jsem jej musel pořád chránit a doprovázet! Proč? Protože hlavně

ukrajinské a ruské děti na něj pořád volaly: „Vladimírok-benjamínok“, když chodil ze Zubovčinské národní školy domů na statek. On se totiž hrozně bál nějakého toho šťouchance či pohlavku od spolužáků a já jej zase potřeboval jako pošťáčka mých milostných psaníček.

Já byl oproti němu slušný žák a učení mne bavilo. Pan učitel Špeller, shodou náhod můj kmotříček, mne jen a jen chválil a po ukončení školy, v mých patnácti letech, mi pomohl s přijetím na Pivovarskou školu v Radomyšli!

Ze všech možností, které mi v této oblasti obývané „volyňskými Čechy“ nabízel život, byla tato volba pro mne zdaleka nejvýhodnější. Pan sládek je v každém pivovaře ten první mezi vedoucími, to mi pan učitel pořád opakoval dokola, až jsem tomu sám uvěřil.

Dnes jdu ze školy naposledy, maminka mi dala novou vyšívanou rubášku, která mi moc slušela, a nejedna dívenka se za mnou ve škole otočila. V brašně mám výstupní vysvědčení z České národní školy, kam jsem dosud chodil. Měl bych být šťastný, ale opak je pravdou, pořád myslím na to, jak vyřešit svůj problém! Vladimír, o čtyři roky mladší nežli já, byl mým špiónem a pošťákem, když jsem dívkám ve škole posílal psaníčka a sháněl o nich informace.

Sluníčko krásně svítilo, heřmánek a mateřídouška omamně voněly z mezí a přede mnou byl nový život. Dětská léta skončila a já už jsem skoro dospělý.

Ale mám velký problém! Zamílovaly se do mne dvě krásné dívenky a já samozřejmě do nich. Češka Maruška a Naděnka, Ukrajinka z našeho statku. Pořád jsem zvažoval všechna pro i proti.

Marie byla o rok mladší nežli já a znali jsme se ze školy. Měla krásné hnědé vlasy spletené do dlouhého copu přehozeného přes levé rameno dopředu a neskutečně velké oči, v nichž by se utopil každý mladík. Na svůj věk měla už hezky souměrnou, skoro

ženskou postavu a vypadala starší, nežli byla, jako nějaká aristokratka. Pokaždé, když se naše pohledy setkaly, jsme oba zčervenali, až si toho ostatní začali všímat! Také jsme si už vyměnili několik psaníček, jejichž texty byly velmi nadějně. Jediný můj důvěrník byl benjamínek Vladimír. Ještě že jsem ve škole už skončil, ale co dál?

Nad'a byla o dva roky starší nežli já a měla světle hnědé vlasy na ramena zapletené do dvou rozpustilých účků, které rámovaly její kulatý slovanský obličej s krásně vykrojenými smyslnými rty a andělskýma očima, které ji dělaly mladší, nežli ve skutečnosti byla. Její již dokonale ženská postava byla korunována překrásně tvarovaným bujným poprsím, které její šněrovačka jen zdůrazňovala. Dvě šňůrky na halence, které měly uzavírat mašličkou její výstřih, se pořád nějak neposedně rozvazovaly, k velké radosti všech přihlížejících mladíků i mužů. Její až nepřirozeně úzký pas jen zdůrazňoval její krásně zaoblené široké boky. Tvář dítěte s tělem ženy, vražedná kombinace pro pubertálního kluka, jako jsem byl v tu dobu já!

Nejvíce se ale okolo ní točil můj starší bratr Václav, který jako budoucí dědic hospodářství s otcem řídil provoz statku. Naděnka měla svou blízkou důvěrnici a ochránkyni v mé sestře Ludmile, která mne měla moc a moc ráda a stala se takovým naším „poslem lásky“. Od ní jsem se dozvěděl, že Nad'a Václava ráda nemá, a kde jen může, tak jej odmítá! Za poslední rok jsem hodně vyrostl a nyní jsem skoro o hlavu vyšší nežli Václav s tatínkem.

Už jsem se s Nad'ou dvakrát sešel večer za statkem, s tichou pomocí našeho „anděla strážného“, mé sestry Ludmilky, kterou jsme oba dva uprosili! Sedli jsme si do trávy a já uslyšel v duchu hlas svého kmotra, jak mne nabádá, abych byl do své svatby „nepolíbeným panicem“!

Bylo to v mém životě poprvé, kdy jsem byl sám s mladou dívkou bez dozoru. Také to tak dopadlo! Dívali jsme se na májovou noční oblohu, kde zářila Halleyova kometa, a já o ní vyprávěl páte

přes deváté, jen abych se jí nemusel dotknout, nebo ji dokonce políbit. Když jsme se rozcházeli, tak se mne tiše zeptala, jestli se mi líbí? Ztuhl jsem, že by se ve mně krve nedořezal, a vykoktal jsem, že ano, že je krásná! Zasmála se a utekla do noci.

Když jsme se sešli podruhé, hned jsem ji vzal za ruku a rychle ji políbil. Hned mi ji vytrhla z dlaní a chvíli trvalo, než mi ji vrátila. Až za chvíli mi řekla, že se stydí za to, že má ruce tak hrubé od práce na statku. Hned na to jsem jí je zlíbal z obou stran!

Konečně jsem si ji mohl zblízka prohlédnout a nejvíce mne přitahovaly velikánské oči a i ty její rty byly úchvatné! Měsíc byl skoro v úplňku, tak bylo vidět jako ve dne, a ona si brzy všimla mého pohledu, který se od jejích rtů nemohl odtrhnout. Zasmála se a připomněla, že bych měl být jako hoch z lepší rodiny „nepolíbený“, což mne trochu zarazilo, ale když jsem se dozvěděl, že Václav si s tím hlavu nedělá a několikrát ji i ostatní děvečky, i proti jejích vůli, už políbil, tak jsem se také osmělil!

Celý svět se se mnou začal točit skoro tak, jako když jsem se poprvé tajně napil „samohonky“! Přestal jsem vnímat čas a zalilo mne takové štěstí, že jsem ani nevnímal své ruce, které bez úmyslu neplánovaně začaly bloudit po jejím těle. Proč zrovna teď musí být uzlík na šňůrkách, uzavírajících její výstřih na halence? Ale uzlík se mi podařilo rozvázat a já se poprvé v životě dotkl jejích krásně tvarovaných řader!

Co více si mohu od života přát? Byl jsem tak šťastný, jak jen kluk v mém věku vůbec šťastný může být! Poprvé jsem si uvědomil, že už rozhodně nejsem „nepolíbený panic“, ale každým okamžikem, když držím svou milovanou v náručí, dospívám v muže!

Po chvíli moje milá odstrčila mé nenasyté rty i mé zvědavé ruce a ukázala k východu, kde se už jasně obloha. Za chvíli začne svítat a my jsme ani nezamhouřili oči. Podle toho i následující den vypadal. Oba jsme celý den zívali, já naštěstí ve škole, a proto si to naše zívání nikdo nespojil.

Cesta se mi zdála delší a delší... Kdo mi poradí? Ale co, školu jsem skončil a připadal jsem si tak dospělý a zmužnělý, že musím vše na světě zvládnout. No, a hlavně byly přede mnou vagace, školní prázdniny. I když budu muset pomáhat na statku, přesto mi jistě zbude dost a dost času na koupání v rybníce a na jiné letní radovánky!

Léto proběhlo jako všechna ta, co mu předcházela, a i ta, co jej následovala. Hlavní byly žně a po nich? No přeci dožínky, slavnost, na kterou se všichni mladí z celého okolí těšili! Stala se jen jedna mimořádná událost, která mi dala téma na přemýšlení!

Můj neodbytný bratr Václav zase chytil „mou“ Naděnkou do náručí a loudil na ní polibek a v tom je přistihl tatínek! Chytil jej za rameno a odvedl jej pryč. Ted' se mi hodil můj „skautský“ výcvik, který u nás vedl vojenský vysloužilce, starý Jemeljian. Plížil jsem se za nimi jako duch, až jsem byl tak blízko, že ač neviděn v setmělé stodole, slyšel jsem každé slovo!

Výslech zrovna začínal a Václav řekl na začátek to jediné, co v žádném případě říci neměl! Prohlásil, že se mu Nad'a moc líbí a chtěl by si ji vzít za ženu! Mlaskla facka ani jsem nic nemusel vidět a pak jsem slyšel kupodivu tichý tatínkův hlas: „Víš dobře, že jsi nejstarší, a statek bude jednou tvůj, no a tady na Volyni se žení a vdávají Češi jen mezi sebou. Pak budeš muset „vyplatit“ své sourozence. Nevěstu pro tebe mám již dávno vybranou, takovou, abychom spojili a rozšířili naše dvě hospodářství, rozumíš“? A neboj, je stejně pěkná, ne-li hezčí jak Nad'a! Bylo ticho, asi kývl? Za chvíli tatínek pokračoval: „Nad'a je krásná holka, líbí se všem i já se na ni rád podívám, ale dřív nebo později ji vyzkouší kde kdo, a to bys chtěl“

Tady to místní dělají jinak, vyberou jí za manžela staršího movitějšího chlapa, který si rád přihne a kterému na ní nebude časem moc záležet, no a pak, děj se vůle Boží!“ Cítil jsem, jak rudnu, a zrychlilo se mi dýchání! Václav jen chraplavým hlasem odpověděl něco v tom smyslu, že tohle by nesnesl. Na to mu

tatínek odpověděl: „Ty nevíš, co se všemi těmi místními ženštinami dělají dlouhé zimní večery, nezájem jejich věčně opilých manželů a samohonka, kterou jim pořád někdo nabízí? Copak to každou zimu nevidíš? Skoro každou, trochu hezkou, dřív nebo později tahle kombinace zlomí!“ Pak už bylo ticho a já se neslyšně vrátil na dvůr.

Josef Iohanovič KUČERA

Můj tatínek Josef, který jako jediný z naší rodiny zůstal pochovaný na Volyni, na hřbitově u Pokrovského pravoslavného chrámu vsi Novakov u Radomyšle v Kyjevské gubernii.

No, musím se zmínit o „skautingu“ v naší škole. Se spoustou českých knížek, které přiváželi naši krajané pravidelně cestující za obchodem do staré vlasti a na Volyň a doplňovali spolkovou knihovnu, se objevila i vlna knížek z „Divokého západu“, Máýovek, Zane Greyovek a mnoho podobných a toho využili učitelé z naší školy a ve spolupráci s válečným veteránem z rusko-japonské války Jemeljianem vytvořili oddíl mladých chlapců „skautů“, kteří se učili přežít v přírodě, plavat, maskovat se, plížit se, střílet a i základy zápasu a boxu. Později se naší „biblí“ a učebnicí stala knížka A. B. Svojsíka „Základy junáctví“, která se v roce 1912 objevila v naší knihovně, a Já i Vladimír jsme ji znali nazpaměť.

Ani ve snu mne nenapadlo, jak se mi všechny tyhle znalosti a dovednosti za pár let budou hodit! Ale nyní jsem se vzpomínal na to, co jsem tajně vyslechl. Měl jsem takový zmatek v duši, něco mne potěšilo, mnoho z toho, co jsem slyšel, mne ale krutě zranilo. Pravda je, že v jejím věku se dívky běžně vdávaly, a když jsem si představil jejího otce, matku již neměla, tak ten by ji za pár rublů slíbil komukoli, v tom měl tatínek asi pravdu.

Objevila se Ludmilka a tiše mi řekla, že mne bude Nad'a čekat na stejném místě. Málem jsem ji radostí objal. Ale v tom mne zahlédl tatínek, a jak byl asi v ráži s Václavem, zavolal si také mne.

Ale místo do stodoly jsme šli do parádní světnice. Tam už seděl pan učitel Špeller a jeho úsměv mi dodal klid a sebevědomí.

Poté, co jsme se přivítali, jsme si všichni tři sedli ke stolu a pan učitel mne chválil. Tatínek jen poslouchal, jaký jsem dobrý Sokol, ale nejvíce ožil, když učitel prohlásil, že jsem vyložený studijní typ a bylo by velkou škodou, pokud bych nestudoval dál!

Nic jsem nechápal, jen to, že mně vždy stačilo ve škole slyšet výklad jen jednou, a doma jsem se už nemusel učit. Všemmu jsem rozuměl a vše chápal, o čemž svědčily samé „eminent“ na mém vysvědčení. V necelých šestnácti letech jsem mluvil, psal a četl česky, rusky i ukrajinsky. Měl jsem ve škole základy francouzštiny a myslím, že bych už i rozuměl, ale co s tím vším dále?